Τὸ σύμμορον μεσοτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Σανιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία . . .	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΚΛΕΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟν ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑθνικείου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1922 | Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 28

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

—Ναί! ναί!... φώναξαν ὅλοι.

Μὰ ὁ Φρέδος κούνησε τὸ κεφάλι κι' εἶπε:

—Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅσα εἶπα. Μπῆκα στὸ παλάτι τῆς Κομπιένης, ὅπου βρισκόταν ὁ Μεγαλειότατος... Κατόρθωσα νὰ γλυστρήσω μέσα στὸ γραφεῖο του, ποὺ βρίσκεται στὸ ἰσόγειο καὶ βλέπει πρὸς τὸν κῆπο, κι' ἔκλεψα τὴν κασσετίνα ποὺ βλέπετε. Αὐτὰ εἶν' ὅλα ὅσα ἔχω νὰ σᾶς πῶ!

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης δυσαρέστησε τοὺς συμμορίτες κι' ὁ Γιακᾶς, ποὺ ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀντιπολιτευθῆ τὸ βασιλιά, τώρα ἦταν ὁ πιστότερος σύμμαχός του, προσπαθοῦσε νὰ γενικεύση τὴ δυσαρέσκεια κατὰ τοῦ παιδιοῦ.

—Μὴ δίνετε, πίστη, σύντροφοι, ἔλεγε.

«—Μπράβο, μικρέ μου, μπράβο!»
(Σελ. 217 στ. 6')

Ἂν αὐτὰ ποὺ μᾶς λέει ἦταν ἀλήθεια, θὰ μᾶς ἔλεγε καὶ κάποια λεπτομέρεια.

Ἄρχισε ἡ ψηφοφορία κι' ὁ βασιλιάς εἶπε:

—Ὅσοι φρονοῦν ὅτι ὁ δόκιμος Φρέδος Δυρμπάν, κλέβοντας τὴν κασσετίνα, ἔκαμε τὸ «ἀριστούργημά» του, ἂς σηκώσουν τὸ χέρι.

Εἴκοσι σχεδὸν χέρια σηκώθηκαν.

Μ' ὅλη τὴν ἀντιπολίτευση τοῦ Γιακᾶ, ὁ Φιδὲς εἶχε παρασύρει μὲ τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ τοὺς περισσότερους συμμορίτες.

Ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστήριζαν ὅτι ὁ Φρέδος δὲν εἶχε κάμει τὸ «ἀριστούργημά» του ἦταν ὁ Γιακὰς καὶ τρεῖς-τέσσερες φίλοι του.

Ὁ βασιλιὰς ἔβγαλε τ' ἀποτέλεσμα:

—Φρέδε Δυρμπάν, εἶπε μ' ἐπίσημο ὕφος, οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας παραδέχονται ὅτι ἔκαμες τὸ «ἀριστούργημά» σου... Μπορεῖς λοιπὸν νὰ πάρῃς τὸν ἔνδοξο τίτλο τοῦ «ἱππότη». Δέξου τὰ συγχαρητήρια καὶ τὶς εὐχές μας.

Ἀμέσως οἱ κακοῦργοι περιστοίχισαν τὸ παιδί. Ὁ Φιδὲς τ' ἀγκάλιασε καὶ φώναξε δυνατά:

—Δὲ σᾶς τἄλεγα ἐγώ, ὅτι ὁ μαθητής μου θὰ μᾶς ἔκανε ἐκπλήξεις;.. Μπράβο, μικρέ μου! Μπράβο! Ὑπερηφανεύομαι γιὰ σένα!

Ὁ Φρέδος ὅμως ἔμενε ψυχρὸς κι' ἀμίλητος καὶ μόλις ἄγγιζε τὰ χέρια ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ κακοῦργοι.

Μέσα του μιὰ σκέψη εἶχε:

«Τώρα μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ νὰ ζήσω τίμια... ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἐλεύθερος!»

Τὸν ἔτρωγε ἡ ἐπιθυμία νὰ πῇ αὐτὴ τὴν ἀπόφασή του στοὺς παλιοὺς του συντρόφους· ἐκεῖνοι ὅμως εἶχαν καθήσει κι' ὅλας στὰ τραπέζια κι' εἶχαν ἀρχίσει τὸ πιοτό.

Μόνο ὁ βασιλιὰς κι' ὁ γραμματέας του εἶχαν μείνει στὸ παραμάγαζο κι' ἐξέταζαν προσεχτικὰ τὰ χαρτιά,

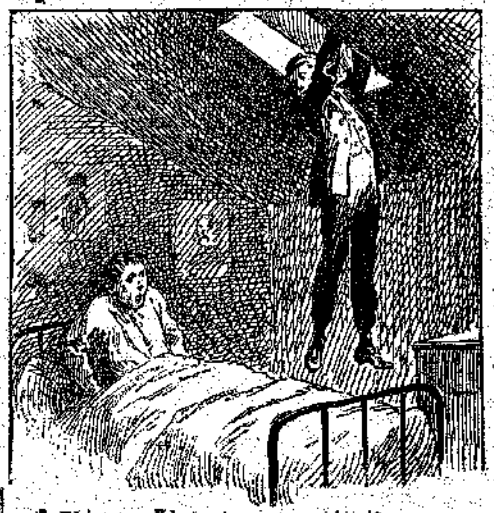

«Γλύστρησε ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ πήδησε...»
(Σελ. 218, στ. γ')

ποὺ ἦταν μέσα στὴν αὐτοκρατορικὴ κασσετίνα.

Ὁ Φρέδος ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ φύγῃ, γιατὶ δὲν ἤθελε νἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι τοῦ σινιὸρ Πελιάσκο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸ σκάσῃ ἀλλὰ γαλλικὰ ἀπὸ μιὰ πορτούλα, ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ Σφάχτη, αὐτὸς τὸν ἐφώναξε.

Κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ ἐπιστολὴ σφραγισμένη μὲ μαῦρο βουλοκέρι καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν πολὺ χαρούμενο.

—Φρέδε Δυρμπάν, εἶπε δείχνοντάς του τὸ χαρτί, τὸ κατόρθωμά σου εἶναι ἀκόμη σπουδαιότερο ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν καὶ θέλω νὰ σὲ συγχαρῶ γι' αὐτό. Χάρη σὲ σένα, ἔχουμε στὰ χέρια μας τὰ στοιχεῖα μιᾶς πολὺ σπουδαίας ὑποθέσεως... μιᾶς ὑποθέσεως ποὺ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ τὴν καταπιαστοῦν οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας.

—Βεβαιότατα! ἐπρόσθεσε ὁ γραμματέας, ἰδίως ἂν βροῦμε αὐτὸν τὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη...

Τὸ ὄνομα «Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης» ἔκαμε τὸ παιδὶ νὰ ξαφνιαστῇ.

—Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης! ἐφώ-

ναξε... Λέει τίποτα γι' αὐτὸν αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Ναί, ἔκαμε ὁ βασιλιάς... Μήπως τυχὸν ξέρεις κανένα μὲ τέτοιο ὄνομα;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἂν τὸν ξέρω! ἀπάντησε ἀπερίσκεπτα ὁ Φρέδος... Ἡμαστε μαζὶ μαθητευόμενοι στοῦ Ἀζάρ.

Ἀμέσως ὁ βασιλιὰς κι' ὁ γραμματέας του ἄλλαξαν ἕνα θριαμβευτικὸ βλέμμα κι' ἀνάγκασαν τὸ παιδὶ νὰ κάτσῃ κοντά τους.

—Ἔλα, εἶπαν, πές μας, μικρέ, τί ξέρεις γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ βρῇ;

Ὁ Φρέδος ἔγινε ξαφνικὰ ἐπιφυλακτικὸς καὶ ρώτησε:

—Γιατὶ θέλετε νὰ μάθετε ποῦ βρίσκεται ὁ Ἰουλιανός;

—Γιατί, καθὼς σοῦ εἶπα, πρόκειται γιὰ ὑπόθεση! εἶπε ὁ βασιλιὰς λιγάκι ἀνυπόμονα.

—Τί ὑπόθεση;

—Εἶναι μπερδεμένα πράμματα... καὶ νὰ σταλέγα, σὺ δὲ θὰ καταλάβαινες τίποτα.

Ὁ Φρέδος κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κι' ἐγὼ δὲ λέω τίποτα!

Ὁ γραμματέας τοῦ Σφάχτη θύμωσε:

—Τί θὰ πῇ «δὲ λέω τίποτα»; φώναξε. Φαντάζεσαι πὼς εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὴ ὑπακούσῃς σ' ὅ,τι διατάζει ὁ βασιλιάς μας;

Μὰ ὁ βασιλιὰς φάνηκε μαλακός.

—Στάσου, εἶπε... Δὲν κάνει νὰ τὸ θυμώνῃς τὸ παιδί. Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς αὐτὸ μᾶς ἔφερε τὴν κασσετίνα. Ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα.

Καὶ πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ γράμμα μὲ τὸ μαῦρο βουλοκέρι καὶ τὸ δωσε στὸ Φρέδο. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε.

Ἦταν ἀπὸ τὴν Κορσική κι' ἔλεγε:

«Μεγαλειότατε,

Ἀπευθύνομαι συγχρόνως πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ πρὸς τὸν φίλον τῆς οἰκογενείας μου. Ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ ἔχω πεθάνει, προτοῦ ὅμως κλείσω τὰ μάτια μου θέλω νὰ ἐπανορθώσω μιὰ μεγάλη ἀδικία καὶ βασίζομαι στὴν ὑποστήριξη τῆς Μεγαλειότητός Σας γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω.

«Ἔχω ἕνα γιό. Γιὰ νὰ τὸν προφυλάξω ἀπ' τὴν ἐκδίκηση τῶν ἐχθρῶν μας, τὸν ἐγκατέλειψα εὐθὺς μόλις ἐγεννήθη· αὐτὸς ὅμως εἶναι ὁ κληρονόμος τῆς περιουσίας μου, κι' ὄχι ὁ Γουλιέλμος Δισδερῆς.

«Ὁ γιός μου αὐτὸς ὀνομάζεται Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης. Τὸν εἶχα ἀφήσει, πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, στὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ ξέρω ὅτι μιὰ ἀγαθὴ γυναίκα τὸν περιμάζεψε καὶ τοῦδωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Δώδεκα χρόνια ἐπέρασαν καὶ δὲν ξέρω τί ἀπέγεινε. Τὸ παιδί μου ἔχει ψηλὰ στὸ δεξὶ του μπράτσο ἕνα τετράφυλλο τριφύλλι.

«Φροντίστε ν' ἀνευρεθῇ, Μεγαλειότατε... σᾶς ἱκετεύω! Αὐτὸς πρέπει νὰ μὲ κληρονομήσῃ... Ἡ περιουσία μου τοῦ ἀνήκει δικαιωματικῶς. Ὁ Γουλιέλμος Δισδερῆς εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος καρμπονάρος (*), ἐχθρός Σας καὶ ἐχθρός μου... μὴ τὸν ἐμπιστεύεσθε!

«Δεχθῆτε, Μεγαλειότατε, κτλ.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΑΝΤΑ ΛΕΟΝΕ»

—Τί λὲς λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ βασιλιάς, ὅταν τὸ παιδὶ τέλειωσε τὸ διάβασμα... Κατάλαβες γιατὶ θέλω νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης;

—Καὶ βέβαια κατάλαβα! ἀπάντησε χαρούμενο τὸ παιδί... Γιὰ νὰ τοῦ δώσετε τὴν περιουσία του καὶ τ' ὄνομά του.

Ὁ γραμματέας ἔκαμε κάτι νὰ πῇ, μὰ ὁ βασιλιὰς τὸν σταμάτησε μ' ἕνα νόημα κι' εἶπε μὲ φεύτικο χαμογέλο:

—Ἀκριβῶς, τὸ μάντεψες!... Θέλω νὰ δώσω σ' αὐτὸν τὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη τὴν περιουσία του καὶ τὸνομά του. Ἐμεῖς θὰ ἀντικαταστήσουμε τὸν Ναπολέοντα Γ' καὶ θὰ ἐκτελέσουμε τὴν τελευταία θέληση αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Ὁ Φρέδος εἶχε πειστῆ. Χαρούμενος γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ φίλο του, εἶπε μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη:

—Ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης εἶναι ἀκόμα μαθητευόμενος στὸ ξυλουργεῖο τοῦ κ. Ἀζάρ, ὁδὸς Σερπάντ.

Αὐτὸ ἤθελε νὰ μάθῃ κι' ὁ Σφάχτης. Ἀμέσως σηκώθη κι' εἶπε στ' αὐτὶ τοῦ γραμματέα του:

—Τὰ βλέπεις, κουτούλιακα; Περισσότερο ψωμὶ τρῶς μὲ τὸ μέλι, παρὰ μὲ τὸ ξύδι.

Γύρισε ὕστερα στὸ παιδὶ καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι.

—Εὐχαριστῶ, δόκιμε! εἶπε. Ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας σὲ συγχαίρει... γιατὶ σήμερα προσφέρεις δυὸ σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὴν ἑταιρεία. Γειά σου!

Κι' ἔφυγε. Πίσω του κι' ὁ γραμματέας κρατῶντας τὴν κασσετίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁ ἀκουστικὸς σωλήνας.

Ἡ ὥρα εἶναι δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης κοιμᾶται ἥσυχα στὴν καμαρούλα του, ποὺ εἶναι στὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ κ. Ἀζάρ.

Ἀξαφνα πετιέται τρομμένος.

Ἕνα σῶμα γλύστρησε ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ πήδησε πάνω στὸ κρεβάτι του.

—Ποιὸς εἶναι; φωνάζει ὁ μαθητευόμενος.

Ἀμέσως ὅμως ἕνα χέρι τοῦ βούλωσε τὸ στόμα καὶ μιὰ γνωστὴ φωνὴ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

—Μὴ φωνάζεις!... ἐγὼ εἶμαι, ὁ Φρέδος... Κάτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

—Σύ! ἔκαμε ὁ Ἰουλιανός, ἀπορῶντας ποὺ ἔβλεπε τὸ Φρέδο νὰ μπαίνῃ μὲ τέτοιον τρόπο στὸ σπίτι του... Καὶ τί ἦρθες νὰ κάμῃς ἐδῶ;... τέτοια ὥρα;.. κι' ἀπὸ ποῦ μπῆκες;

Ἐνῶ ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, ὁ μαθητευόμενος, ποὺ ἄρχιζε κάπως νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴ συγκίνησή του, ἄναψε ἕνα μικρὸ σπερματσέτο. Ὁ Φρέδος κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἰουλιανέ, σοῦ φέρνω μιὰ σπουδαία εἴδηση... Ἐπειδὴ ἤθελα νὰμαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσω νὰ σὲ βρῶ μονάχο, ἦρθα τέτοια ὥρα: σκαρφάλωσα ἀπ' τὸν ὑδροσωλῆνα καὶ μπῆκα δῶ-μέσα.

—Μ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα!... Πῶς δὲ σκοτώθηκες!

—Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα. Ξέρεις καλὰ πὼς σοῦδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι καὶ τὴ ζωή μου θὰ ριψοκινδυνεύσω, ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ καλό σου!

Καὶ τοῦ διηγήθηκε μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες ὅ,τι εἶχε μάθει ἀπ' τὸ γράμμα ἐκεῖνο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τοῦ πῇ πὼς ἔτυχε νὰ πέσουν στὰ χέρια του ἐκεῖνα τὰ χαρτιά.

Ὁ Ἰουλιανὸς τάχε χαμένα. Κάθε τόσο δὲν πίστευε πὼς ἦταν ξύπνιος καὶ ἔλεγε στὸ Φρέδο:

—Γιὰ τσίμπησέ με! Εἶμαι ξύπνιος ἢ ὀνειρεύομαι;

Ὁ Φρέδος τὸν ἐτοίμπησε στὸ μπράτσο τόσο δυνατά, ποὺ ὁ Ἰουλιανὸς ἔβαλε τὶς φωνές.

—Νά! βλέπεις λοιπόν;... Δὲν κοιμᾶσαι... οὔτε κι' ἐγώ... Ὅ,τι σοῦ λέω εἶναι ἀλήθεια.

Ἔξαφνα ἔπεσε στὰ μάτια του τὸ τετράφυλλο τριφύλλι ποὺ φαινόταν καθαρὰ κεντημένο στὸ γυμνὸ μπράτσο τοῦ φίλου του καὶ φώναξε:

—Νά το τὸ σημάδι! Ἡ μητέρα σου γράφει καὶ γιαὐτό.

«Ἡ μητέρα σου!»... Ἡ λέξη αὐτὴ φάνηκε τόσο γλυκειά, ὅσο καὶ παράξενη στὸν Ἰουλιανό. Ἀλλοίμονο! Ἐμάθαινε πὼς εἶχε μητέρα καὶ συγχρόνως ἐμάθαινε πὼς ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ θλιβερὴ αὐτὴ σκέψη, γιατὶ ὁ Φρέδος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν βεβαιώνῃ:

—Ὄχι! Εἶναι ὅλα ἀληθινά... Εἶμαι βέβαιος γιὰ ὅ,τι σοῦ λέω: εἶσαι εὐγενὴς καὶ πλούσιος· αὔριο, σὲ λίγες μέρες τὸ πολύ, θὰχῃς στὰ χέρια σου ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ θὰποδείχνουν τὴν καταγωγή σου.

Ἡ ὥραία αὐτὴ βεβαίωση ἔκαμε ἐπὶ τέλους χαρούμενο τὸν Ἰουλιανό.

—Πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ Σεσίλη ὅταν τὸ μάθῃ! εἶπε.

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἔκαμε νὰ φανῇ στὰ χείλη τοῦ Φρέδου. Ἔδιωξε ὅμως ἀμέσως αὐτὴ τὴν παροδικὴ λύπη κι' ἐξακολούθησε:

—Ναί, ἡ Σεσίλη θὰ γίνῃ εὐτυχισμένη... Ἀργότερα θὰ τὴν πάρῃς γυναίκα... Θὰ γίνῃ πλούσια καὶ μεγάλη κυρία... Καλὰ ἔκαμε καὶ σὲ διάλεξε σένα, ἡ κατεργαρούλα.

Μὰ ὁ Ἰουλιανὸς γύρισε τὴν κουβέντα. Καὶ ξαναρώτησε τὸ Φρέδο ποῦ καὶ πῶς βρῆκε τὸ περίφημο ἐκεῖνο γράμμα.

—Τί σὲ νοιάζει! τοῦ ἀποκρίθηκε. Μιὰ φορὰ ὑπάρχει, αὐτὸ εἶναι τὸ βέβαιο, καὶ θὰ στὸ φέρω γρήγορα, μαζὶ μὲ τὴν πράξη τῆς γεννήσεώς σου κι' ὅλα τἄλλα χαρτιὰ ποὺ σοῦ χρειάζονται. Ὅταν τὰ πάρῃς, θὰ συμβουλευθῇς τὸν κ. Ἀζάρ, ἢ κανένα δικηγόρο, πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσῃς γιὰ νὰ πάρῃς τὴν περιουσία σου καὶ τὸνομά σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, χωρὶς τὰ παιδιὰ νὰ τὸ καταλάβουν, ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς χαραυγῆς ἔμπαιναν στὴν καμαρούλα κι' ἔκαναν τὸ τρεμουλιάρικο φῶς τοῦ σπερματσέτου νὰ χλωμιάζῃ.

—Διάβολε! φώναξε ὁ Φρέδος... Ξημέρωσε... Πρέπει νὰ τοῦ δίνω... καὶ γρήγορα μάλιστα... Ἀλλοιῶς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὲ ἰδῇ ὁ κύρ-Ἀζὰρ κι' ἡ γυναίκα του.

—Ὁ κύρ-Ἀζάρ, δὲ θάταν σπουδαῖο, ἡ γυναίκα του ὅμως...

Ὁ Φρέδος στὴν ἀνάμνηση τῆς κυρίας Μελανίας ἔσκασε τὰ γέλια.

—Φαντάζεσαι τί σκηνὴ θὰκανε ἡ γριά;

—Εὐτυχῶς πού, καθὼς λές, σὲ λίγον καιρὸ θὰ μπορέσω νὰ τὴν κάνω νὰ πάψῃ τὶς γρίνιες της καὶ νὰ σ' ἀνταμείψω καὶ σένα γιὰ τὴν ἀφοσίωση ποὺ μοῦ δείχνεις.

—Ἄσε τώρα τὶς ἀνταμοιβές, εἶπε ζωηρὰ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν. Ἂν ἤξευρες πόση χαρὰ αἰσθάνομαι ποὺ σὲ βοηθῶ νὰ πάρῃς τὴν περιουσία σου!... Ἀρκετὰ ὅμως εἴπαμε... Πρέπει νὰ φεύγω... Καλὴ ἀντάμωση, Ἰουλιανέ!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(*) Καρμπονάρος (=carbonaro) μέλος μυστικῆς πολιτικῆς ἑταιρείας ποὺ πρωτοιδρύθηκε στὴν Ἰταλία τὸν 14ον αἰῶνα κι' εἶχε σκοπὸ νὰ ὑποστηρίξῃ τὶς φιλελεύθερες καὶ δημοκρατικὲς ἰδέες. Τοὺς ἔλεγαν καρμπονάρους (καρβουνιάρηδες) γιατὶ οἱ πρῶτες μυστικές τους συναθροίσεις γινόταν σὲ δάση ὅπου ἔκαναν κάρβουνο. —Σ. τ. Μ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε ὁ μπαμπᾶς κοντὰ στοὺς δικούς του, ἄρχισε τὰ παιχνίδια πάλι μὲ τὴν κορούλα του. Αὐτὸν τὸν καιρὸ ὅμως τὸ παράκανε· τὴν ἐκορόϊδευε, τὴν ἐπείραζε, τῆς ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά κι' ὕστερα ψευτόκλαιγε ὁ ἴδιος ὅτι τάχα ἡ Λίνα τὸν ἔκαμε καὶ πόνεσε. Ἄλλοτε πάλι πήγαινε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ καθότανε ἡ Λινούλα καὶ τῆς ἔκλεινε ἔξαφνα τὰ μάτια. Ὕστερα ἔφευγε στὸ γραφεῖο του, διάβαζε λίγην ὥρα καὶ ξαναγύριζε, ἕταιμος νὰ κάνῃ ὅ,τι τρέλλα τοῦ κατέβαινε.

Ἐννοεῖται ὅμως πὼς γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια, τρελλαινόταν ἡ Λινούλα· δὲν τῆς ἄρεσε πιὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω νὰ παίζῃ μὲ τἄλλα συνομήλικά της κοριτσάκια· εἶχε τὸν μπαμπᾶ της, τὸ «μωρό·της» ὅπως ἔλεγε. Ἄλλως τε κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ ἔρχεται,—ἡ κατεργαρούλα ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε,—πάντα ἤξερε πὼς θὰ τῆς ἔβγαινε σὲ καλό· πότε θὰ τὴν ἔπαιρνε νὰ πᾶνε μαζὶ στὸν Κινηματογράφο, πότε θὰ τῆς ἔφερνε καραμέλες, πάντοτε ὅμως θὰ καθόταν λίγην ὥρα νὰ παίξῃ μαζί της· τέλος πάντων ὁ μπαμπᾶς ἦταν ξετρελλαμένος μαζί της κι' ἐκείνη ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸν μπαμπᾶ της.

Κι' ἡ καημένη ἡ μαμὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βάλῃ σὲ τάξη: πάντα σ' ὅλες τὶς ἀταξίες τῆς Λινούλας, ὁ μπαμπᾶς ἦταν συνέχοχός της.

Σήμερα πάλι τὸ πρωΐ τί νομίζετε πὼς τοῦ κατέβηκε νὰ κάνῃ;

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ μαμὰ ἔκανε μάθημα τῆς Λίνας· τὴν εἶχε βάλει κι' ἔλεγε ἕνα γαλλικὸ τραγουδάκι ἀπέξω· ἡ Λινούλα, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, τὸ ἔλεγε βιαστικά.—ἔτσι, νόμιζε, θἄδειχνε ὅτι τὸ ἤξερε ἔκτακτα,—χωρὶς χρωματισμὸ κανένα παρ' ὅλες τὶς παρατηρήσεις τῆς μαμᾶς.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ μπαμπᾶς γελαστός-γελαστός: «Μπά, ἄρχισε, ποίημα λές, Λινούλα; στάσου νὰ σ' ἀκούσω κι' ἐγὼ νὰ σὲ θαυμάσω...» Καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα· μὰ ὁ σκοπός του ἦταν φανερός: νὰ κοροϊδέψῃ πάλι, νὰ γελάσῃ...

—Ἐμπρὸς λοιπόν, σὲ ἀκούω μὲ τεντωμένα αὐτιά, σὰν τὸ γαϊδουράκι ποὺ εἴδαμε νὰ σηκώνῃ τὰ δικά του τὴν ὥρα ποὺ ἔκαιζε ἡ λαντέρνα.

Ἡ Λίνα στὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ παρομοίωση πῆγε νὰ γελάσῃ, ἕνα ὅμως σοβαρὸ βλέμμα τῆς μαμᾶς τὴν ἐκράτησε· μὰ μόλις πάλι ἄρχισε νὰπαγγέλλῃ, ἄρχισε κι' ἐκεῖνος: τά τά ρά τά ρά τά... Τὸ ποίημα κόπηκε στὴ μέση, ἡ Λίνα κοίταξε μιὰ στιγμὴ ἔκπληκτη τὸ μπαμπᾶ της, ὕστερα ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ κρατῇ τὸ ἴσο: τά ρά τά τά... Τὸ μάθημα ξεχάστηκε.

—Μὰ σὲ παρακαλῶ, φώναξε λίγο πειραγμένη ἡ μαμά, ἄφισέ μας νὰ κάνουμε τὸ μάθημά μας ἥσυχα!

—Μπᾶ!.. Κί' ἐγὼ τὸ μάθημά μου λέω· τί τάχα; μήπως τὸ λέει καλύτερα ἡ Λινούλα;... Τά ρά τά τά...

—Σὲ παρακαλῶ, σῶπα! Ἄφησέ μας!

—Καλὰ! τότε ἀφοῦ δὲν μὲ θέλετε, δὲν μιλῶ διόλου. Ἐγὼ θύμωσα! λέει καὶ γυρίζοντας τὴν πολυθρόνα ἀνάποδα, κάθεται μὲ γυρισμένη τὴν πλάτη.

Ἡ Λινούλα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάλι, ἀμέσως ὅμως ξανασωπαίνει: ἡ μπαμπᾶς ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ τόσο δυνατά, ποὺ τρίζουν τὰ τζάμια. Τί φταίει ἐκεῖνος ἂν ἡ Λίνα ἀπαγγέλλῃ τόσο μονότονα, ὥστε νὰ τὸν παίρνῃ ὁ ὕπνος;

Νέα διακοπὴ· ἡ μαμὰ ὅμως δὲν ἀπελπίζεται. Ἔχει ἕναν τρόπο νὰ κάμῃ τὸν ἄνδρα της νὰ ξυπνήσῃ ἀμέσως· ξέρει τί λιχούδης ποὺ εἶναι!

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

PASTORALE

Καράβι μοιάζει ἡ λεύκα μου
ποὺ τὰ πανιὰ ξαπλώνει
καὶ τὴ γαλάζια θάλασσα
σπέρνει μ' ἀφρὸ κι' ὀγγώνει
τριγύρω ἀπ' τὰ τρεχούμενα
νερά, ποὺ ταξειδεύουν,
ἄσπρα κοτάδια ἐκστατικῶν
μικρῶν παππιῶν σαλεύουν.

Πάνω ἀπ' τοὺς κήπους ἥτυχος
ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει
καὶ τὶς θαμπὲς δεντροσειρές,
μακρυά, περιτυλίγει,
κι' ὁ ἥλιος, ποὺ ὅλο καὶ πιὸ ψηλὰ
σὲν οὐρανὸ ἀναδίνει,
χλωμὴ εὐλογία σ' ὁλάκαιρη
τὴν πλάση περιχύνει.

Μέσα στὸ νοῦ μου οἱ στοχοσμοί,
φαΐδροι,,—σὰ χελιδόνια
ποὺ κυνηγιῶνται ἀνὰ μεσα
στὰ καρτερὰ ἀκροκλώνια,—
πε ιῶνται, παγαινόρχονται,
κι', ὡς ἂν γιὸ ξεχασμένη
γιορτή, ὁ γλυκὸς κελαϊδισμὸς
τῆς νειότης τους σημαίνει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΟΠΩΣ ΜΙΛΟΥΜΕ,,

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ χθὲς ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα νέο. Εἶναι ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ γλῶσσα ποὺ γράφω «τὴ δημοτικιά» καὶ τάχει μὲ τοὺς δασκάλους του,—στὸ Γυμνάσιο βέβαια,— ποὺ ἄμα κάνῃ νὰ γράψῃ στὴν ἴδια, τὸν λένε μαλλιαρὸ καὶ τοῦ βάζουν κουλούρα. Αὐτὰ μοῦ λέει σὲ τέσσερες σελίδες. Ἄμα τελείωσα ὅμως τὸ γράμμα του, εἶπα: Ἂν γράψῃ ἔτσι καὶ τὶς ἐκθέσεις του ἢ τὶς ἐξηγήσεις του, ἔχουν μεγάλο δίκιο οἱ δάσκαλοι του νὰ τὸν βαθμολογοῦν μὲ μηδενικό. Γιατὶ ὡρισμένως δὲν εἶναι γλῶσσα αὐτή! Κάποιος, φαίνεται, τοῦ εἶπε, κάπου ἐδιάβασε πὼς «πρέπει νὰ γράφουμε ὅπως μιλοῦμε», κι' ὁ νέος μεταχειρίζεται τὴ διάλεκτο τοῦ τόπου του! Μ' αὐτὴ εἶναι ὁλωσδιόλου ἄλλο πρᾶγμα! Κι' ἀπορῶ πῶς, ἐνῷ εἶναι ἐνθουσιασμένος, ὅπως λέει, μὲ τὴ γλῶσσα τὴ δική μου, γράφει... τὴ «δικιά» του!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πολλὰ γράμματα, ἀπὸ πολλοὺς νέους, λαβαίνω γραμμένα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Βλέπω ἀκόμα σὲ περιοδικὰ καὶ σ' ἐφημερίδες, καὶ στὴ Σελίδα μας τὴν ἴδια, κομμάτια νέων ἢ παιδιῶν ποὺ δὲν ξέρουν καθόλου οὔτε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα οὔτε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Γι' αὐτὸ κρίνω καλό, ἀναγκαῖο μάλιστα, νὰ σᾶς μιλήσω σήμερα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Θὰ σᾶς φανοῦν ἴσως λιγάκι σχολαστικά, ἀλλὰ μὴ νομίζετε πὼς κι' ἡ δημοτική μας δὲν ἔχει τὸν σχολαστικισμό της καὶ πὼς μπορεῖ καθένας, μὲ τὴν πρόφασι πὼς εἶναι δημοτικιστὴς ἢ ἐχθρὸς τοῦ σχολαστικισμοῦ, νὰ γράψῃ ὅπως τοῦ καπνίζει, χωρὶς κανόνες, χωρὶς μέθοδο, χωρὶς σύστημα.

Ἂμ ἂν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ κάναμε τίποτα! Θὰ προτιμούσαμε νὰ γράφουμε ἀκόμα τὴν καθαρεύουσα, ποὺ ἔχει ἐπιτέλους τὴ γραμματική της καὶ τὴν κάποια ὁμοιομορφία της. Ἀλλ' αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νἄχῃ κι' ἡ δημοτική, γιὰ νὰ εἶναι γλῶσσα: γραμματική κι' ὁμοιομορφία. Δὲν ἀρκεῖ νὰ γράψῃ καθένας «ὅπως μιλεῖ». Γιατὶ ἔτσι δὲν θἄχαμε ποτὲ μία γλῶσσα, γενική, πανελλήνια. Ἀλλὰ θὰ εἴχαμε τόσες γλῶσσες, ὅσες εἶναι οἱ πατρίδες τῶν γραφόντων, ὅσες εἶναι οἱ χῶρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δηλαδὴ Βαβυλωνία!

Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ τὸ «γράφε ὅπως μιλεῖς», ἔχει καὶ τοὺς περιορισμούς του. Ἐγὼ π. χ. εἶμαι Ζακυνθινός· δὲν γράφω ὅμως ζακυνθινά· ὁ Παλαμᾶς εἶναι Ρουμελιώτης· δὲν γράφει ὅμως ρουμελιώτικα· ὁ Καρκαβίτσας εἶναι Μωραΐτης· δὲν γράφει ὅμως μωραϊτικα. Καθένας μας, βλέπετε, προσπαθεῖ, ἀπ' ὅλες τὶς λέξεις κι' ἀπ' ὅλους τοὺς τύπους, ἀπ' ὅλα τὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα τὰ σημερινά, νὰ διαλέγῃ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι γνωστότερα, ἐπικρατέστερα στὸν Ἑλληνισμό. Τὰ διαλεκτικά, τὰ τοπικά, τὰ ἰδιωματικά, ἔμειναν μόνο γιὰ τὸν διάλογο τοῦ ἠθογραφικοῦ διηγήματος ἢ τῆς κωμῳδίας ποὺ παρουσιαζει ντόπιους τύπους. Ὅταν ὅμως μᾶς μιλῇ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας, ὁ ἴδιος ὁ ποιητής, μεταχειρίζεται μιὰ γλῶσσα ἱκανὴ νὰ τὴν ἐννοοῦμε ὅλοι: κι' ὁ Ζακυνθινός, κι' ὁ Μωραΐτης, κι' ὁ Ρουμελιώτης, κι' ὁ Πολίτης, κι' ὁ Σμυρνιός, κι' ὁ Συριανὸς καὶ κάθε Ρωμιός.

Νά, παραδείγματος χάρη: Δὲν ὑπάρχει γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅπου νὰ μὴν πηγαίνῃ ἡ Διάπλασις· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅπου νὰ μὴν ἐννοῆται ἡ γλῶσσα ποὺ σᾶς γράφω τώρα. Ἴσως κάποτε, κάπου, κανένα παιδί, μπορεῖ νὰ μὴν ξέρῃ μιὰ λέξη. Ἀλλὰ θὰ ρωτήσῃ τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, καὶ θὰ τὴν μάθῃ ἀμέσως. Φυσικά, 'ς ἕνα ζακυνθινό μου διήγημα, ὁ διάλογος εἶναι ζακυνθινός. Ἔχει τόπους ποὺ δὲν τοὺς μεταχειρίζονται ἄλλοι, ἔχει καὶ λέξεις ποὺ δὲν τὶς ἐννοοῦν πουθενά. Τί κάνω τότε; Τὶς ἐξηγῶ ἀπὸ κάτω, στὸ τέλος, μὲ μιὰ σημείωση. Καὶ τὶς ἐξηγῶ στὴν κοινὴ γλῶσσα, στὴν πανελλήνια. Καὶ πάλι: σ' ἕνα διήγημα ζακυνθινό, ἠθογραφικό, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῶ τὴ διάλεκτο τοῦ τόπου μου καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐξηγῶ ἀκόμα. Σὲ μιὰ «Ἀθηναϊκὴ ἐπιστολὴ» ὅμως δὲν μπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ παρὰ τὴ γλῶσσα αὐτή,— τὴ γλῶσσα ποὺ ἐννοεῖτε ὅλοι.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἀνάγκη τοῦ νοητοῦ ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας· εἶναι κι' ἡ ἀνάγκη τοῦ ὁμοιομόρφου. Γι' αὐτό, ἀπὸ τύπους ποὺ τὸ ἴδιο σχεδὸν θὰ τοὺς ἐννοοῦσαν παντοῦ, διαλέμε τοὺς ἐπικρατέστερους. Π.χ. εἴτε «στεῖλε μέ το» πῶ εἴτε «στεῖλε μού το» εἴτε «στεῖλε τό μου», τὸ ἴδιο θὰ μὲ καταλάβουν. Προτιμῶ ὅμως τὸ στεῖλε μού το, ἐπειδὴ εἶναι τὸ γενικώτερο, ἐνῷ τἄλλα (σὲ στέλνω, σὲ λέγω, σὲ γράφω, ἀντὶ σοῦ,) εἶναι ἰδιωματικά. Τὸ ἴδιο προτιμῶ τὸ τὶς γυναῖκες, ἀπὸ τὸ ἐπίσης εὐνόητο τὲς γυναῖκες, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἰδιωματικό. Καὶ λέξεις ἀκόμα. Ἡ «ἔλαβα τὸ γράμμα σου» πῶ, ἢ «πῆρα τὸ γράμμα σου» τὸ ἴδιο εὐνόητο εἶναι. Προτιμῶ ὅμως τὸ ἔλαβα, γιατὶ καὶ γενικώτερο εἶναι κι' ἑλληνικώτερο. Γενικά, ἀπὸ δυὸ λέξεις τὸ ἴδιο σήμερα δημοτικές —π.χ. ἀμάξι καὶ καρότσα— προτιμῶ πάντα τὴν ἑλληνική, τὴν ἀρχαία καὶ λέω ἁμάξι. Ἐκτὸς βέβαια ὅταν ἡ ἀρχαία ἔχῃ σήμερα ἄλλη σημασία· γιατὶ δὲν εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο νὰ πῇς ἄρτος καὶ ψωμί, οὔτε θύρα καὶ πόρτα...

Ἔστι πρέπει νὰ γράφετε καὶ σεῖς. Ὄχι ὅπως μιλεῖτε. Ἀλλὰ ὅπως γράφουν τὴ δημοτικὴ οἱ καλοὶ σημερινοὶ συγγραφεῖς μας. Νἀποφεύγετε νὰ μεταχειρίζεσθε, στὰ καλὰ καθούμενα, χωρὶς λόγο, τὰ ἰδιωματικά, τὰ τοπικά σας. Νὰ ξέρετε πὼς κι' ἡ δημοτικὴ ἔχει τήν... καθαρεύουσά της. Καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ μιμῆσθε μερικοὺς γελοίους, ποὺ δεδηλώνουν τὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τὴ δημοτικὴ Ἰδέα, γράφοντας ὅ,τι ἐξωφρενικὸ τοὺς ἔρχεται, ἀπὸ γλωσσικὴ ἀμάθεια κι' ἀπὸ πνεῦμα ἀναρχίας.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ' (Συνέχεια)

Οἱ καθαρίστρες στὴ δουλειά τους ἐπαναλαμβάνουν αὐτὰ ποὺ εἶχαν ἀκούσει σπίτια τους. Ἄλλες ἔλεγαν πὼς οἱ δικοί τους ἀγαποῦσαν τὴν ἐργασία, κι' ἄλλες τὸ ἀντίθετο.

Πολλὲς φορὲς ἡ συζήτηση ζωήρευε. Καὶ ἡ Ζωὴ συχνὰ ζητοῦσε τὴ γνώμη τῆς Διονυσίας γιὰ πολλὰ ζητήματα.

* * *

Στοῦ Κουτουριὲ δὲν μιλοῦσαν οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατά. Ὑπομένανε τὴ δυστυχία τους καρτερικά, χωρὶς παράπονο. Ὁ Ἀλδέρτος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Διονυσίας, δὲν ἦταν οὔτε ἄνανδρος οὔτε ἀνδρεῖος.

Ἀδιάφορος πήγαινε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ὅπως θὰ πήγαινε σὲ κάθε ἄλλη δουλειά, χωρὶς εὐχαρίστηση, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀηδία.

Ἔπειτα στὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἦταν πάντοτε ζωντανὴ ἡ εἰκόνα μιᾶς ἄλλης, τῆς οἰκογενείας Μπεκκάρ, καὶ ὁ καθένας εἶχε διαφορετικὰ αἰσθήματα γι' αὐτήν.

Γι' αὐτὸ ὅλοι προσέχανε τὰ λόγια τους.

Μάλιστα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Διονυσία πῆγε καθαρίστρα, δὲν μιλοῦσαν πιὰ στὸ σπίτι οὔτε γιὰ ἀνθρακωρυχεῖα οὔτε γιὰ ἀνθρακωρύχους.

Μιλοῦσαν γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ γιὰ τὸ πηγάδι, ποὺ πραγματικὰ ὅμως ἐκυρίευε ὅλων τὸ μυαλό.

Ἔτσι ἡ Διονυσία δὲν ἤξερε τίποτε γι' αὐτὰ ποὺ ζητοῦσαν οἱ ἐργάτες. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἡ Ζωή, στὸ πρόγευμα, τῆς ζήτησε φανερὰ τὴν γνώμη της ἀποκρίθηκε μὲ ὅλη της τὴν εἰλικρίνεια:

—Στὸ σπίτι μας δὲν μιλοῦμε οὔτε γιὰ ἀνθρακωρυχεῖα οὔτε γιὰ ἐργάτες.

—Φθάνει ποὺ πηγαίνετε, ἔ! εἶπε ἡ Τρουσέτ.

—Ἐμένα μ' ἀρέσει νἄρχωμαι στὸ Κουριὲρ μὲ τὶς συντρόφισές μου.

—Βέβαια, ὄχι ὅμως γιὰ δουλειά!

Ἡ Διονυσία εἶχε μεγάλη ὄρεξη ν' ἀποκριθῇ:—«ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἐργασία μου, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου. Ἂν δὲν δούλευα θὰ ἤμουν ἄχρηστη καὶ στοὺς ἄλλους καὶ στὸν ἑαυτό μου».

Κατάλαβε ὅμως τὴν παγίδα.

Στὸ σπίτι τῆς Τρουσὲτ ἀγαποῦσαν τὴ διασκέδαση. Οἱ λέξεις ἐργασία, καθῆκον, ἦταν ὅλα λόγια ἐχθρικά.

Γι' αὐτὸ δὲν ἀποκρίθηκε.

Οἱ ἄλλες τὴν κοιτάζανε, ἐπεριμένανε μιὰν ἀπάντηση. Καὶ ἡ Τρουσὲτ ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάνῃ νὰ μιλήσῃ, ἐπέμενε:

—Ἐγὼ ἔχω παραφουσκώσει μ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μοῦ ἔχει κόψει καὶ μέση καὶ χέρια.

—Ἤθελα νὰ εἶχα δυὸ μέσες, τέσσερα χέρια καὶ τέσσερα μάτια γιὰ νὰ σοῦ τὰ προσφέρω! φώναξε ἡ Γκὼδ ποὺ πάντα μαλώνανε μὲ τὴν Τρουσέτ.

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀρκετὰ σὲ ὑποφέρουμε ἔτσι ποὺ εἶσαι. Γιὰ φαντάσου νὰ ἤσουν καὶ διπλή! Ἔπρεπε νὰ παίρναμε δρόμο μὲ τὰ τέσσερα. Ἄκου κεῖ νὰ εἶχε τέσσερα χέρια καὶ τέσσερα μάτια... γιὰ νὰ μᾶς κοιτάζῃ ἔτσι δά!..

—Καὶ νὰ σᾶς δίνω διπλὰ χαστούκια, ἀποκρίθηκε ἡ Γκώδ...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τὸ πῇ καὶ ἡ Τρουσὲτ ρίχτηκε πάνω της, φωνάζοντας.

—Ἐμένα ἕνα χέρι μοῦ φθάνει γιὰ νὰ σοῦ βγάλω τὰ μαλλιά!

Σκοῦφοι καὶ κουκούλες πεταχθῆκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ὅταν τὶς χώρισαν ἡ Τρουσὲτ κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ τούφα ξανθὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Γκώδ.

Ἀλλὰ ἕνας ἐπιθεωρητὴς περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα καὶ ἡ Τρουσὲτ ἀναγκάσθηκε νὰ κρύψῃ στὴν τσέπη της ἐνῷ ἡ Γκὼδ περιμάζευε βιαστικὰ τὸν σκοῦφο καὶ τὴν κουκούλα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Τὰ πράγματα μπερδεύονται

Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο εἶχε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ κάρα πολλὴ δουλειά. Οἱ τιμὲς τῶν καρβούνων εἶχαν ξεπέσει καὶ οἱ παραγγελίες πλημμυροῦσαν ἀπὸ παντοῦ. Γιὰ νὰ προφθαίνουν, ἀναγκάσθηκαν νὰ πάρουν γιὰ ἐργάτες ὁποιους ἔτυχε, χωρὶς νὰ ἐξετάζουν, μὲ τὴν ἰδέα νὰ τοὺς ἀπολύσουν ὅταν θὰ ἔπεφταν οἱ δουλειές.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀφθονία στὶς δουλειὲς τῆς ἑταιρίας ἄνοιξε τὴν ὄρεξη στοὺς ἐργάτες νὰ ζητήσουν αὔξηση. Ἀησμονοῦσαν πὼς πρὶν ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ χρόνια εἶχαν περάσει χρόνια δυστυχίας καὶ ζητοῦσαν αὔξηση ἀνάλογη μὲ τὰ κέρδη, ἐνῷ δὲν εἶχαν χαμηλώσει τὰ ἡμερομίσθιά τους ἀνάλογα μὲ τὶς ζημίες. Οἱ πιὸ τολμηροὶ ἐσπρωχναν τοὺς πιὸ δειλούς.

—Τί ἔχουμε νὰ χάσουμε; ἔλεγαν.

Ἔτσι πολλοὶ ποὺ στὰ καλὰ καθούμενα δὲν ζητοῦσαν τίποτε, ἐνώθηκαν μὲ τοὺς τολμηροὺς ποὺ τοὺς βεβαίωναν πὼς ἔφτανε νὰ ζητήσουν γιὰ νὰ πετύχουν ὅσα ἤθελαν.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν δυσαρεστημένων ἐμεγάλωνε. Μ' αὐτοὺς ἐνώθηκαν καὶ μερικοὶ ἐντόπιοι, «κακοκέφαλοι» καὶ μαζὶ φωνάζανε σὲ διάφορες συγκεντρώσεις, ὅπου ὁ ἕνας παράσερνε τὸν ἄλλο σὲ δρόμο ἐπαναστατικό.

«Ὁ ἀριθμὸς τῶν δυσχεστημένων ἐμεγάλωνε...»
(Σελ. 221, στ. β')

Μιλοῦσαν μὲ λόγια συμβολικά, κι' οἱ ἀρχηγοί, ὅταν βρίσκανε δειλούς, τοὺς δίνανε θάρρος μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις. Τοὺς βεβαιώνανε πὼς εἰς τὸ ἑξῆς οἱ ἀδύνατοι ἔπρεπε νὰ ἔχουν πόλεμο ἐνάντιον τῶν δυνατῶν, πὼς οἱ μεγάλοι δὲν μποροῦν τίποτε νὰ κάμουν χωρὶς τοὺς μικρούς.

* * *

Μιὰ μέρα ἡ Διονυσία ἄκουσε τὴν Τρουσὲτ νὰ λέγῃ μὲ τὸν σαρκαστικό της τρόπον κοιτάζοντας τὴν Γκώδ.

—Ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε καμμιὰ μέρα! Θὰ τοὺς ξεσκεπάσουνε τοὺς «μισερούς» καὶ θὰ σοῦ τοὺς διορθώσουν.

«Μισερούς» ὀνόμαζαν αὐτοὺς ποὺ τὰ εἶχαν καλὰ μὲ τοὺς προϊσταμένους, ἐνῷ καμωνόντανε πὼς ἦταν μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτες. Διπρόσωποι δηλαδή.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Γκὼδ εἶχε πολλὰ παιδιά, γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν καμμιὰ ὄρεξη νὰ χάσουν ἡμερομίσθια.

Ἐνῷ στῆς Τρουσὲτ ζοῦσαν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶχαν νὰ φᾶνε ψωμί, γιατὶ τὸ εἶχαν πιῇ τὴν περασμένη μέρα σὲ κρασί.

Ἡ Γκὼδ δὲν ἀποκρίθηκε στὸν ὑπαινιγμὸ τῆς Τρουσέτ. Αὐτὴ ἐπέμενε:

—Γιατὶ δὲν ἤρθε χθὲς ὁ πατέρας σου στὸ καπηλειό, ὅπως τὰ συμφωνήσανε, γιὰ τὴν αἴτηση;

—Μήπως ξέρω; ἦταν κατακουρασμένος.

—Μπά! Καὶ δὲν κουράζεται ὅταν κατεβαίνει στὸ πηγάδι καὶ χύνει ὅλο τὸν ἱδρῶ του! Νὰ τοῦ πῇς χαιρετισματα πὼς δὲ θὰ τοῦ βγῇ σὲ καλὸ νὰ ὑποχωρῇ στ' ἀφεντικά.

—Δὲν κάνω παραγγελίες. Νὰ πᾷς νὰ τοῦ τὰ πῇς ἐσύ.

—Νὰ προσέχῃς μήπως αὐτὸς ποὺ θὰ τοῦ τὰ πῇ, τοῦ δώσῃ καὶ τὸ καταλάβῃ καλά.

—Ἂν νομίζῃς πὼς φοβοῦνται τὸν Δουμπούκ σου; Ἔννοια σου καὶ ξέρουν νὰ τοῦ ἀποκριθοῦν.

Ὁ Δουμπούκ ἦταν καλὸς φίλος μὲ τὸν πατέρα τῆς Τρουσέτ. Εἶχαν συννενοηθῆ μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ τοὺς ἔταξαν λαγοὺς μὲ πετραχήλια καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μαζευθοῦν ὅλοι στὸ καπηλειὸ γιὰ νὰ συζητήσουν τὴν αἴτηση.

Λίγοι ἦλθαν. Ἐσημείωσαν ὅμως ὅσους ἔλειπαν γιὰ νὰ τοὺς προσέχουν καὶ νὰ τοὺς κατηχήσουν.

Ὁ Δουμπούκ ἦταν δέκα ἐννιὰ χρονῶν, παλληκαρᾶς, ἀπαίδευτος καὶ φιλόδοξος.

Ὁ πατέρας τῆς Τρουσὲτ ἦταν ξερακιανός, ψηλός, ἐξυπνος, καὶ διάβαζε ὅλο ἐπαναστατικὲς ἐφημερίδες.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΥΛΟΠΕΤΡΕΣ

Οἱ δυὸ πέτρες βγάζουν τἄλεῦρι.
(Παροιμία)

Οἱ δυὸ μυλόπετρες, ἀφοῦ ξαλέσανε
Πολλὰ σακκιὰ σιτάρι καὶ κριθάρι,
Ἀπὸ καμάρι σὲ καυγᾶ ξεπέσανε:
Ποιὰ τάχα νἄχῃ στἄλεσμα τὴ χάρη.

Κι' εἶπε ἡ ἀπὸ πάνω·—Ἐγὼ βρέθηκα
Μονάχη μου νὰ λυώνω στὸν ἀγῶνα.
Μὰ τρέφω κόσμο κι' ἔτσι δὲ βαρέθηκα,
Ἐνῷ σύ, κάτω, στέκεις σὰν κοκόνα.

—Στάλσμα βάση ἐγὼ εἶμαι, ποὺ κινεύε-
[σαι!
Ἀπάντησε ἡ ἀπὸ κάτω μὲ φωρμάκι·
Γύρνα μονάχη σου, σὰν κοκορεύεσαι,
Νὰ μὴν ἀλέσῃς οὔτ' ἕνα σπειράκι!

—Παλιόπετρες! μάθετε ποὺ γκρινιάζετε,
(Ἡ Μυλωνοῦ τοὺς φώνοξε ἀπὸ πέρα.)
Μόνο κι' οἱ δυὸ μαζὶ τἄλεῦρι βγάζετε,
Καὶ χώρια ἡ καθεμιὰ βουή κ' ἀέρα!

ΣΗΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δυὸ ψεῦτες :

—Προχτὲς μὲ πάτησε ἕνα αὐτο κίνητο καὶ σὰν ἔβγαλα τὸ παπούτσι, εἶδα πῶς μοῦ ἔλειε τὰ κόκκινα δάκτυλα!

—Καὶ μένα μοῦ κάθησε στὸ μέτωπο ἕνας κούνουπας. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔπριξε τὰ δόντια του νὰ μὲ δαγκάσῃ, τὸν ἔνοιωσα καὶ τὸν σκότωσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφαιριστοῦ

***

Ὁ Νίκος μὲ τὸν Τάκη ἀπάντησαν στὸ δρόμο ἕναν κουτσό. «Τί φρίκη!» λέγει ὁ Νίκος· «γιὰ φαντάσου νὰ σὲ κοιμίζουν, γιὰ νὰ σοῦ κόψουν τὸ πόδι, καὶ νὰ ξυπνᾷς καὶ νὰ εἶσαι κουτσός!—«Καλύτερα» ἀπαντᾷ ὁ Τάκης «νὰ ξυπνᾷς καὶ νὰ εἶσαι.. πεθαμένος!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ψαροσούλας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 195ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[Β' ἑξαμ. νία 1921-Α' ἑξαμηνία 1922]

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας δημοσιευσίμους Ἀσκήσεις παρέσχεν ἡ Σύλλογος ἡ τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον. Ὁ τρίτος ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ Ε, δηλοῖ τὸ πλῆθος τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον Ἔπαινον.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, κάθως καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των*).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πολ Μαρκαντόνιος*, 20+20 [20Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Μεγάλη Ἑλλάς, 20+20 [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυπριακὸς Πόθος*, 20+14 [17Ε].—*Πόντιος Ἀμαθής*, 20+13 [16Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Δημήτ. Γ. Ζορμπᾶς, 20+14 [17Ε])

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλέρημος*, 20+13 [16Ε].—*Ἀγορακόμητσο*, 20+13 [16Ε].—*Φρουρὸς τοῦ Δικαίου*, 20+12 [16Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ἄρης, 20+13 [16Ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰωνικὸς Οὐρανός, 20,11, [15Ε].—Ἀνθὸς Δάφνης, 20 11, [15Ε].—Περουζὲ, 20,11, [15Ε].—Πειραϊκὴ Αὐρα, 20,10, [15Ε].—Πραγματικόπη, 20,10, [15Ε].—Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, 20,10, [15Ε].—Ὁ Ὑψιστ. Β. Καραμανώλης, 20,10, [15Ε] —Κατίνα Π. Κασιμη, 20,10, [15Ε], Ἅγιος Οὐρανός, 19,10, [14Ε],—Τζίτζικας, 19,10 [14Ε].—Ὁ ἐν Ρόδῳ τῆς Κύπρου, 20,9, [14Ε].—Μπόεμ, 20,9, [14Ε].—Γοργόφτερος Ἐλευθερωτής, 20,9, [14Ε].—Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως, 20,9, [14Ε].—Αὐρα τοῦ Ρήγα, 18,10, [14Ε].—Γεώργ. Α. Μαντζουράνης 19,9 [14Ε].—Ἱπόλυτος 19,9 [14Ε] Αὔρα. 20,8, [14Ε].—Ἥρα, 20 8, [14Ε].—Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας, 20,7, [13Ε].—Σικυωνία Αὔρα, 20,6, [13Ε].—Ροδοδάκτυλος Αὐγούλα, 17,8, [12].—Μυσιηριώδης Ἱππότης, 18 7, [12].—Ἀγκάλι, 18 6, [12]. Πρίγκηψ Δακάν. 19,5 [12Ε].—Ναυσιτὰ, 19,5, [12Ε].—Σ.ασα Στεφανάκη, 19,5 [12Ε].—Θεσσαλία, 14,9 [11Ε].—Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 15,8 [11Ε]. —Ἀνοικτόκαρδος, 15 8 [11Ε]. Πέγκροφ, 19,4 [11Ε].—Ρενος, 13 7 [10Ε].—Γεώργιος Γελαστός, 16,4 [10Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἕλλην Σφαιριώτη, 14,5 [9Ε].—Διαβολάκι τῆς Ἠλιουπόλεως, 15,4 [9Ε].—Ἀγαθὸς Διάβολος, 17 2 [9Ε].—Χωριατόπουλο, 15,3 [9Ε]. —Κρητικὸ Διαβολάκι, 9,7 [8Ε]. —Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, 12,4 [8]. —Μυστηριώδης Ὀρεινός, 14,2 [8Ε] —Δοξασμένο Εἰκοσιένα, 18 4 [7Ε] —Ἴωαν. Ν. Χαρίσης, 8,1 [4Ε]. Ρήγας Φεραῖος, 5,1 [3Ε]. —Ἄλης Δωρίκης, 3,1 [2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μεσημβρινὸς Ἀστήρ*, 20+15 [17Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀρχιξιφίας*. 20+14 [17Ε].—*Ταλκάβ*, 19+14 [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μυροβόλος Ἰωνία*, 20+13 [16Ε].—*Βασιλεὺς Ἀθάμας*, 20+13 [16Ε]. —*Ἀμίλιος Ἀθ. Τσιμικάλης*, 19+13 [16Ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κυρὰ Φροσύνη, 20.12 [16Ε]. Καλαματιανὸ Λουλούδι, 19,12 [15Ε].—Περικλῆ Π. Κασίμης, 20,11 [15Ε].—Ἐθνικὴ Ἑλόνης, 20,11 [15Ε].—Πᾶνος Χαρδαβέλλας, 20,11 [15Ε].—Βασίλεὺς τοῦ Γέλωτος, 20,11 [15Ε]. —Κωνστ. Π. Γκούμας, 20,11 [15Ε]. —Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, 20,11 [15Ε].—Ἀνθισμένη Ἀνοιξις, 20,1 [1 5Ε] Εὐανθία Π. Τσαπαλήρα. 19 11 [15Ε].—Διτλᾶνον, 20, 10 [15Ε].—Κυμοτίζουσα Κυανόλευκος, 20,9 [14Ε].—Ἀλτρουΐστρια. 20,9 [14Ε].—Μίρκα, 20,9 [14Ε].—Σκόρπια Φύλλα, 20,9 [14Ε].—Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 20,9 [14Ε].—Μανεμένο Ἀκρογιάλι, 18, 10 [14Ε]. -Ἕλλην Νικητής, 20,8 [14Ε].—Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις, 20 8 [14Ε].—Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων, 20 8 [14Ε].—Ἀβράκι τῆς Πόλη, 20,8 [14Ε].—Ἀσοντόκαρδο Κυπριόπουλο, 19,8 [13Ε]. —Δοξασμένη Ἑλλάς. 19,8 [13] —Πλίγκηψ τῆς Ὀβλλίας, 19,8 [13Ε] —Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 20,7 [13Ε] —Ἐλευθεροῶτης τῆς Πατρίδος, 16,10 [13Ε].—Μιχαὴλ Χαζημιχάλης, 18,8 [13Ε].—Κέρβερος, 19,7 [13Ε].—Ἐρνάνης, 19, 7 [13Ε].—Νικητὴς τοῦ Σκοᾶ, 20,6 [13Ε].—Πικροδάφνη. 20 6 [13Ε].—Καρυοθραύστης, 20,6 [13Ε].—Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας, 20, 6 [13Ε].—Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον, 18.7 [12Ε].—Πρίγκηψ Ζιλά, 19,6 [12Ε].—Γεώρ. Ν. Μεταξᾶς, 20,5 [12Ε].—Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους, 20,5 [12Ε].—Νέδων, 20 5 [12Ε].—Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, 20,5 [12Ε]. —Καταγαρούλα, 18,6 [12Ε].—Καπετὰν Πουλάκας, 18,6 [12Ε]. —Μικρὸς Τζωκεῦ, 19,5 [12Ε].—Ἀστρος Γατος 20,4 [12Ε]. -Κυρυφύλλι τοῦ 21, 20,4 [12Ε].—Τρελὴ Χωριούδια, 20,4 [12Ε].—Σπάρσακος, 17,6 [11Ε],—Χρ. Ν. Μιλάκης, 19,4 [11Ε].—Ἄλεξ. Α. Ἀργυρίου, 19,4 [11Ε].—Ἥρως τοῦ Μεσολογγίου, 20,3 [11Ε].—Ἠλέκτρα, 15,7 [11Ε].—Ἀτελευθεροῦθεισα Ἑλλας, 16 6 [11Ε] Τιμημένο Τουφέκι, 17,5 [11Ε].—Σωτηρία Ἀντ. Κωνσταντίνη, 18,4 [11Ε]. —Κῦμα, 19,4 [11Ε] —Ὑπερηφάνος Ἕλλην, 20,2 [11Ε] —Πειραϊκὴ Χερσονήσους, 20,2 [11Ε].—Κόκκινος Βρύνος, 20,2 [11Ε].—Μεγαλη Ἰδέα, 20,2 [11Ε]. -Σκραβοξύλο, 20,2 [11Ε].—Πρωσηῆρος, 15,6 [10Ε]. —Εὐξεινος Πόντος, 17,4 [10Ε].—Ἀντγές, 17,4 [10Ε].—Γοργὴ Ψωροπούλα, 10,10, [10Ε].—Κυμόρμιον, 15 5 [10Ε].—Ἀφελὴς Καστανούλα, 17,3 [10Ε]. Ρόδον τῆς Χίου, 17 3 [10Ε].—Μυσιηριώδη 15,3 [9Ε].—Ἀνατολίτης, 15, 3 [9Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κεφαλλονιτοπούλα, 13,4 [8Ε].—Ὑπερασπιστὴς τοῦ Δουλίου, 13,4 [8Ε]. —Ἀστόπουλο, 15,2 [8Ε]. —Παπαροῦνα, 14,2 [8Ε].—Γλυκεια Ἑλλάς, 10,2 [6Ε].—Μικρὸς Ἐθελοντής, 8,3 [5Ε].—Ἠλιολάτρη, 11,1 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κατεργάρης*, 20+8 [14Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄνα Θ. Μαραβᾶ*, 19+8 [14Ε].—*Ἰουλιὰ Δ. Ἀργυρίου*, 20+6 [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γεώργ. Π. Βλιζδηλῆς*, 15+9 [12Ε].—*Τσιγγάνα*, 16+8 [12Ε].—*Ἴανός*, 19+4 [11Ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ηυροβολιτάκι, 15, 7 [11Ε].—Ἐθελοντὴς τοῦ Ἑνάτου, 12,5 [8Ε]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5 Ἰουνίου 1922

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τάποτελέσματα τοῦ 195ου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων. Οἱ νέοι συνδρομηταί, ὅσοι δὲν γνωρίσουν ἀκόμη τὰ συστήματά μας, ἂς προσέξουν νὰ μὴ γελασθοῦν. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἀφετεινοῦ Διαγωνισμοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἔστειλαν συλλογές. Εἶναι ἐ περισυνός.

Ἔχομεν τώρα «Ἄργον τοῦ Τύπου» καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τὸν ἵδρυσαν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀγαπητοί μου φίλοι ἀδελφοὶ Κασσιγγόνη (Boulevard Ramleh 31, B. P. 1891) Ἤρετε τί εἶναι οἱ «Ἄργοι τοῦ Τύπου» (Argus de la Presse). Εἶναι γραφεῖα, ὅπου πολυπληθεῖς ἀπάλληλοι κοτζοῦν ὅλες τὶς ἐφημερίδας καὶ στέλλουν τὸν κα θένα τὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐνδιαφέρει. Γίνονται δηλαδὴ συνδρομηταὶ εἰς αὐτὸν τὸν «Ἄργον», ἄλλος διὰ νὰ τοῦ στέλλῃ φιλολογικά, ἄλλος θεατρικά, ἄλλος γεωργικά, ἄλλος γυμναστικά, ἐκπαιδευτικά, προσκοπικὰ κτλ. Διότι ποῦ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς ὅλα καὶ νὰ τὰ παρακολουθῇ εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν! Ὁ «Ἄργος» ὅμως, ὅπως ὁ πολυόμματος Δράκων τῆς Μυθολογίας, τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄ ομα, τὰ βλέπει, τὰ κόβει καὶ τα στέλλει μὲ χαρά! Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἀλλαχοῦ φίλους μου ἐνδιαφέρεται διὰ μίαν οἱανδήποτε «κίνησιν», εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ συνδρομητὴς εἰς τὸν «Ἄργον» τῶν Ἀδελφῶν Κασιγγόνη καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰ σχετικὰ ἀπὸ ὄμματα.

Χαίρω πολύ, *Μυρέλλα*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς Νὰ βγάλῃς αὐτὴ τὴν ἰδέα δὲν εἶσαι ἕνα «τίποτα στὸν κόσμο»· πρῶτα γιατὶ δὲν εἶσαι, καὶ δεύτερο γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μετρηθῇ κανεὶς σὲ τόσο ὀ ὀμό. Εἶναι βλαβερὸ ὅσο σχεδὸν καὶ τὸ ἄλλο ἄκρο, ἡ ἔπαρσις, ἡ οἴησις.

Ἀπὸ ὡραῖο γράμμα τοῦ *Χλωμιασμένου Ἀγοριοῦ* ἀντιγράφω: «Πρῶτα-πρῶτα ἕνα θερμότατο εὐχαριστῶ γιὰ τὶς τόσες τερπνὲς ἐνασχολήσεις ποὺ μὰς προσφέρεις στὰ καλοκαίρι τὸ ὀλιγάσχολο καὶ ἀνωφόρφο συγχρόνως, μὲ τοὺς ὡμορφοὺς διαγωνισμοὺς». Στάλλα τοῦ ἀπαντῶ: Δυὸ λευκὲς λέξεις ἔχεις κι' ἡ «Διονυσία». Γιὰ τὴ γλῶσσα γράφει σήμερα ὁ κ. *Φαίδων* βρίσκω ὅμως πῶς ἡ γλῶσσα τοῦ *Χλ. Ἀγοριοῦ* εἶναι καθαυτὸ δημοτική καὶ ὡραία, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ δόγγιες.

Ὁ *Σανσελλὸρ* ἀπαντᾷ στὸ Κυν. ὑπόξυγκο, ὅτι: ὁ Ἀσσαρὰν εὐσταθεῖ στὴν *Κυανόλευκο* νὰ καταπιῇ φλλλὲς κι' ὄχι τὸν κ Πρωτοπαπᾶκη, γιατὶ τότε ἀκόμη δὲν εἶχε βγῇ ὁ νόμος τῆς δηχοτομήσεως τῶν χαρτοσουμμάτων.

Ἀλογόμυγα καὶ *Μυσιηριώδη Ἱπότα*, γέλασα πολὺ μὲ τὰ κομμένα χιλιάρικα ποὺ μοῦ στείλατο. Μιὰ στιγμὴ, ξέρετε, γελάστηκα κι' ἄμα τὰ γύρισα μόνο, εἶδα πῶς ἦταν κομμένα ἀπὸ ἀφημερίδα.

Εἶδες λοιπόν, *Μαύρη Ἀράχνη*, πῶς διάστηκες νὰ παραπονεθῇς καὶ ὅτι ἐγὼ ἀργὸ καμμιὰ φορὰ ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν λησμονῶ; Πολὺ ὥμορφα τὰ σκίτσα ποὺ στολίζουν τὰ γράμματά σου ἔχουν κίνησιν καθὼς λένε οἱ ζωγράφοι.

Μὲ πολὺ θετικὴ κι' ἔξυπνη μέθοδο, *Φέρελλα*, βρῆκες τὸ ἀλφάβητο τοῦ Κρυπτογραφικοῦ μου. Μαρτυρεῖ ὅτι σκέπτεσαι, παρατηρεῖς καὶ δὲν πηγαίνεις, μὲ τὴ φαντασία μόνο, στὸ βρόντα.

Ὄρμιε Κρῖνε, μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέση. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἐγώ, οὔτε ὁ κ. Φαίδων, ἂν τὸ ποίημά σου εἶναι γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ ἢ γιὰ τὴ Σελίδα. *Ἐσὺ θὰ μοῦ τὸ πῇς αὐτό*. Κι' ἐγὼ θὰ τὸ τοποθετήσω ἀναλόγως καὶ θὰ τὸ κρίνω. Γιὰ φαντάσου νὰ κάναν ἔτσι ὅλοι, (καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ὅλοι θὰ τὸ κάναν, ἂν ἔβλεπαν ἀπὸ τὴν ἀπάντησή μου ὅτι ἐπιτρέπεται) θὰ ἤμουν ὁποχρεωμένη νὰ κάνω καὶ *προκριματικούς*!

Ἀηδόνι τοῦ Κορθίου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις Τώρα ποὺ τελείωσαν τὰ μαθήματα, νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰπαντήσῃς καὶ στοὺς ἄλλους Διαγωνισμούς, ἀφοῦ ἀναγνωρίζεις ὅτι ἐμαθαίνει κανεὶς καὶ συγχρόνως εὐχαριστεῖται».

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἡ *Βεατρίκη* δὲν βρῆκε καιρὸ ... νὰ ἀκουσθῇ (πρᾶγμα ποὺ τῆς συμβαίνει ὅταν δὲν ἔχῃ τί νὰ κάνῃ.) Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶχε τοὺς Διαγωνισμοὺς, ἔπειτα κατὶ φορέματα ποὺ ἤθελαν διόρθωμα (γιατὶ σ' αὐτὸ μοιάζει τῆς *Τιτάνιας*) ἔπειτα τέλειωσε ἕνα παναρᾶκι ἀπὸ χόρτο, ἔπειτα ἐβρήθησε στὸ καλοκαιρινὸ ξεσυγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τέλος διάβασε καὶ τὶς «Ἐκλεκτὲς Σελίδες» τοῦ κ. Πάλου Νερβάνα μὲ τὸν πρόλογο τοῦ κ. Μενεκρέου. Τί καλά! Ἔτσι βαριέται κανεὶς ποτέ;

Ἡ *Αἰμιλία Χοῦρ* μοῦ διηγεῖται ἕνα περιστατικὸ ἀπαράλλακτο μὲ τὸ «Κατόρθωμα τῆς Γάτας». Μὲ γειτόνισσά της ἄκουγε κάθε βράδυ τὸ μάνταλο τῆς πόρτας τῆς νὰ χτυπᾷ, ἀνοιγε καὶ δὲν ἔβλεπε κανένα, ἐκτὸς τοῦ γάτου της ποὺ τ' ὄπωνε στὸ σπίτι. Ὕστερ' ἀνακάλυψε πῶς ὁ ἴδιος ὁ γάτος τῆς κτυποῦσε. — Φυσικά, ἀφοῦ εἶναι τόσο ὄμορφο, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ γιὰ τὸν Διαγωνισμό, ὄχι μόνο γιὰ νὰ μὴν τῆς ποῦν πῶς τὸ ἀντέγραψε, ἀλλὰ γιατὶ θέλει καὶ περιττὸ νὰ γίνῃ δεύτερο διήγημα μὲ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θέμα. Ἄς βρῇ λοιπὸν κατὶ ἄλλο.

Νοφέλη, μὲ πολλὴ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Μπορεῖσαι ὅμως νὰ μοῦ ἔγραφες καὶ συχνότερα. Τὸν συγγραφέα ποὺ ἀναφέρεις, δὲν τὸν ἔχουν αὐτὰ τὰ δικά μου λεξικά. Θὰ ἐξετάσω ὅμως καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, *Ἴανε*. Ναί, δυστυχῶς, ὑπάρχουν καὶ γανεῖς ποὺ φιλαργυρεῖσθαι ὅταν πρόκειται νὰ ἀγγράψουν τὰ παιδιά τους. Ἕνα ἠθικὸ καὶ χρήσιμο περιοδικό, ποὺ θὰ τὰ εἶχανε, θὰ τοὺς ἔδινε ἀπασχόληση, καὶ ἀπὸ πολλὰ παραπτώματα θὰ τὰ προφύλαγε. Ἔπειτα ὅμως, κάθοε λές, οἱ γανεῖς αὐτοὶ πληρώνουν πολὺ περισσότερα... Ὅσο γιὰ τὸ ἔσοι ἠθωμα, ὁ δανεισμὸς τόμων καὶ φυλλαδίων μου εἶναι τφόντι καλὸ μέσον προσηλυτισμοῦ, πρέπει ὅμως νὰ στιμματᾷ ἀγκαλιᾷ. Γιατὶ τὰ παιδιὰ κακοσυνεθίζουν νὰ διαβάζουν ὅλα εἰκὰ καὶ τους φαίνεται βαρὺ νὰ γράφουν.

Μὲ λίγα λόγια, *Τριανταφυλλένια* (δοῦ: Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς τοῦ Μ.ξ Νορδάου γιὰ τὸν ἐκφυλισὸ ὁ, εἶναι θαυμάσιες, προκειμένου γιὰ κοινοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ μετριοτάτους συγγραφεῖς, ποὺ εἶναι μόνον ἀρρωστοι. Δὲν ἐφαρμόζονται ὅμως στοὺς μεγάλους, ποὺ ὅσο κι' ἂν παρουσιάζουν μερικὰ στίγματα ἐκβρυλισμοῦ,—τὴ μυστικοπάθειαν κ. τ. λ.—ἔχουν τὴ μεγαλοφυΐα ποὺ τὰ σκεπάζει ὅλα. Ὁ Νορδάου πέρασε ἔξω στὶς κρίσεις του γιὰ τὸν Ζολᾶ, τὸν Τολστόϊ, τὸν Ἴψεν, τὸν Ζὰν Μορεᾶς κτλ. Αὐτοὶ δὲν κρίνονται ὡς ἄ.ωστοι· κρίνονται μόνον ὡς μεγαλοψυεῖς καλλιτέχναι.

Ὀρφέως Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς*, *Χρυσανθὴ* (δύο), *Ἀλαισιανὸ Τριανταφύλλο*, *Κολομπίνα*, *Πανταχοῦ Παρών*, *Κώτσος*, *Ἔνδοξος Ἕλλην* (περαστικά!) *Ἀρακάρια*, *Ἀλατσιανὸ*, *Καμέλια*, *Ἀμυδρὰ Λάμψις*, *Ἀφρολαία*, *Ἀκιλλας*, *Βοσκοπούλα τοῦ Αἴνου*, *Ἀσκοπελέκι*, *Ἀρχικαλαμπουρτιστής*, *Πυροβολιτάκι*, *Κανάγιας* καὶ *Γ. Πετροπουλάκης*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά τους λόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ξεπαθιμάτα τῶν τὰ καλά μου παιδιά: *Φιλελεύθερον Πνεῦμα*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Αἴνου*, *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος*, *Μίμην Ν. Φραγκιάδην*, *Νεράϊδαν τοῦ Νείλου*, *Εὐθαλίαν Π. Ἀβούρη*, *Γεώργ. Ι. Μανουσόπουλον*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Γεώργ. Βεκιαρέλην*, *Μικρασιατόπουλο*, *Βασιλείαν Ν. Κάβουρα*, *Γεώργ. Δ. Ράλλην*, *Θάρραν*, *Καραμελίτσον*, *Μαγεμένο Κρητικόπουλο* καὶ *Σβλλόγον* «Ἐλευθερία».— Βλέπετε λοιπὸν τί καλὰ ποὺ πάει τὸ Ξεσπάθωμα; *Μπράβο* στὰ καλά μου παιδιά!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Πρωτοπαγιά» κτλ.—»Χαρὰ λύπη».—«Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ χωρικός».—«Χωρὶς τίτλο».—«Περιπέτειαι κυνηγίου».—«Τὸ φάντασμα».—«Τὸ χωρὶς».—«Χωρὶς σταυρό».—«Χρυσῆ μου φίλη».—«Τρεῖς ἐντολές».—«Φῶς ἀγαπᾶκι».—«Εὐφῆς ἀπάντησις».—«Ὁ μπερὲς βοσκός».—«Ἱστορία ἑνὸς ψιττακοῦ».—«Θέσις δι' ἄλους».—«Τὸ πρῶτο κολύμπι».—«Ὁ λύκος κι' ὁ μουζικός» κτλ.—Παιδὶ Ψιλὸ ματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Νοσοκόμες».—Τὸ ἐπιδρθωσα πολύ, γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιευσιμος» χάριν τῆς ἰδέας του. — «Ἡ Ζητιάνα». Μίμησις ἑνὸς ἄλλου. Μέτριο; ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς πινελιὲς πολὺ ἐπιτυχημένες.—«Μέσ' στὴβάρκα». Ἔχει κάποιο λυρισμὸ· ἀλλὰ οἱ στίχοι ἄτεχνοι κι' οἱ ὁμοιοκαταληξίες βιασμένες.—Πιὲς καὶ σώπα». Νόστιμο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναναεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμ. α ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Τρύπια Κατσαρόλα, κ. (ΡΚ), Μικρὸς Πρόσφυξ, ὁ. (ΚΦ), Β Λουδένιο Ροδοπέταλο, κ. (;). Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, κ. (εἰμ' ἐγώ), Ρόδο, ἄ. (ΚΜ), Ρωβεσπιέρος, ἄ. (ΧΠ), Ναπολέων Βοναπάρτης, ἄ. (ΘΕ), Κομήτης, ἄ (ΓΒ). Ἀπειρος, ἄ. (...), Ἄστρον τῆς Ἄνδρου, κ. (ΚΑ), Ρωμέττα, ἄ. (ΔΖ). Φὼν Κυράς, ἄ. Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, ἄ. (ΚΣ), Τρομερὰ Σπόθη, ἄ. (;) Φρέδος, ἄ. (ΝΜ), Ἠ α, κ. (ΙΒ), Διάνα, κ. (ΚΒ), Δανάη, κ. (ΔΣ), Κεφυθῆς, κ. (;;). Ἀτθίς, κ. (ΣΝ). Πιωχὸς Διαβάτης, ἄ. (ΓΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κολομπίνα, κ. Ἄσπρος Γάτος, ἄ. Λευκὸς Κρῖνος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 75. Διὰ τὰς περισσοτέρας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ὁ Κῶτας μὲ Διαβολάκι τῆς Σάμου, Ἀπελευθερ. Μικρασιάτην· — τὸ Αἰμοσταγὲς Πῖρος μὲ Κῶτσον, Κερκυνόν, Σαμιωτόπουλο· — ὁ Ρ. Βεσπιέρος μὲ Ρίταν, Σπανιόλαν, Ἀπκανατάτην· — ἡ Ἤβη μὲ Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου, Ἄγκυραν, Κατεργαρούλαν· — ὁ Ἀνδρειωμένος Κουραμπιὲς μὲ Μάγον Κρήτα, Ἠλεύθερον Σαυρωτίον, Σόραν Λεζινιέ, Χίχαν, Σηρστιέλ. Μονακρίβην, Σπανιόλαν· — τὸ Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως μὲ Κρυφὸ Χαμόγελο, Μελαχροινὴ Σαμιωτοπούλα, Νύμφη τοῦ Δάσους, Νυχτολούλουδο, Σπανιόλαν, Ρίταν, Φοῦριον, Φ.φ'ν· τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς μὲ Νεόβην, Σφαιριστὴν, Μπουμπουλίναν· — ἡ Σπανιόλα μὲ Αἰμόσ. Καρδίαν, Ὠραίαν Ρόδον, Σεπ. Λόρδον, Βεατρίκην, Πάλμῶν, Πλανόδιον, Ὑπουλον, Ἰνώ, Ἀγιοναυπλίτην, Μυρέλλαν, Πλήρρειαν, Καρμελίταν· Ἠρῶδα Ἑλένην, Νυχτολούλουδο. Διαβολόπαιδο, Πουλίκιν, Σκιάν, Αὐτοτέλειαν, Κνώσσιον, Θαλασσόπουλ·—τὸ Χιμίν μὲ Μικρὸν Μίμην.

Ἡ Διάπλα ἐς ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυδωνιάτην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔχει τὸ φύλλο ἐπεῖο θέρυγησε στὸ ταχυδρομεῖο· τὸ ἔλαβες;) *Λεσβιακὸν Ἀστέρα*, *Φεσσωτὸ Τσαρούχι* καὶ *Λεσβίαν Ἀηδόνα* (ὡραῖο, καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ ἐπιτύχῃ· πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ κοινό σας γράμμα.) *Ἀργοναύτην* (βεβαίως, καὶ τῶν ἰδικῶν σου *Ἀσκήσεων* θὰ στέλλῃς τὰς λύσεις!) *Καλαμαν*. *Λουλούδι* ἔλαβα, περαστικά.) *Ἀθῆριον Οὐρανὸν* (ὄχι, νὰ πῆς τοῦ ταχυδρόμου σας ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς δημοσιογράφος, καθένας μπορεῖ νὰ στέλλῃ χειρόγραφα ἢ ἔντυπα ἄντοῦς ἀνοικτοῦ φακέλλου μὲ 5 λεπτὰν γραμματόσημο·) *Μπαρουτ*. *Γαλανόλευκην* (ἀπὸ τὰ Σῶ κια! ποιὸς τὴ χαρὰ σοῦ!) *Κίρκην Ρενάτον* (ναί, που χωρὸς!) *Δροσάτο Γλυκοχάραμα* (ἔστειλα καὶ ἔγρ.φα.) *Ἀηδονοκλαίστον* (ἐστειλες; ἐπιμοιεύθῃ; περίμενε·) *Ἥλιον* (ἔλαβα.) *Ἀφροσέφ*. *Κῦμα*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ἐθνικὴν Ἑνότητα Φιλελ. Κύπριον*, κλπ. κλπ.

Ζόζιαν, *Ξανθὸ Πρίγκηπόπουλο*, *Λούναν*, *Αἴμοσ. Ζέφος*, *Ἄμμα τοῦ Ἠλίου*, *Μικρασιατό

ΟΙ ΑΠΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 1,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 204ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Ἀυγούστου· ἀλλὰ καὶ κέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ.]

397. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτο χρόνου ἐπίρρημα,
Τἄλλο σὰν τριανταμία,
Τὸ τρίτο μετοχή.
Πόλη τὰ τρία περίφημη
Πέρα στὴ Μικρασία.
Εἰς ὅλους σας γνωστή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάχα.

398. Λογοπαίκτικος Λεξίγριφος

Ἂν μισὴ σὺ πῆς τὴ λέξη,
Ποῖος ποταμὸς θὰ τρέξη;
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄστρο Συνεφάκι

399. Μεταγραμματισμός

Γιὰ νὰ σὲ φωτίσω, λῦτα,
Νὰ μάνᾳς πρῶτα κοῖτα.
Τὰ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
Μέσ' στὴν τσέπη σου νὰ ψάξῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Ν. Μεταξᾶ

400. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἕνας πατέρας κεφαλή,
Δώδεκα γιοὶ παιδάρια,
Καὶ κάθε γιὸς στὴ ράχη του
Ἔχει κριάντα κόρες.
Κάθε βραδὺ πεθαίν' ἡ μιά,
Ταχὺ γεννιέται ἡ ἄλλη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρισμένου Κύματος

401. Γωνία

\+ * * * * = Μέρος τοῦ σώματος
* + * * * = Βασιλεὺς Βαβυλῶνος.
* * + * * = Ποταμὸς Γερμανίας
* * + * * * = Σχῆμα γεωμετρικ.
\+ * * * * = Χόρτον.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος βασιλεύς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλατσ. Καμελίας.

402. Κρυπτογραφικὸν

1234 = Μυθολογικὸν ὄν.
243 = Σύνδεσμος.
3443 = Ὄνομα γυναικός.
43 = Ὅτι καὶ τὸ δεύτερον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρηγολέττου

403 — 407. Μαγικὸν Γρόμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *ἄγριος, λάθος, χαρά, λόγος, ἀστήρ.*
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλανοδίου

408. Λογοπαίγνιον

99 καὶ 66 πόσο κάνουν;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφαιριστοῦ

409. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Κατοικιδίου τὴν κεφαλή,
Θεὸς μεγάλης τὸ μεσαῖο,
Χώρας ἐνδόξου ταρχικό,
Μούσας τὸ τελευταῖο,
Κι' ἀρχαίου στρατηγοῦ λαιμό·
Αὐτὰ τὰ πέντε τὰ ἑνώνεις
Καὶ βασιλιὰ μᾶς φανερώνεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀθάμαντ.

410. Ἐλιποσύμφωνον.

α α ο - ε - α ο υ - ε
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φρόνιμο Ζωάνιο

411. Γρῖφος.

ο + ε
ο + ε ο + ε
ΤΟΣ
ο + ε ο + ε
ο + ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σέρ. Ράβεγγαρ
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

412. Mots en Croix

* Enfants, consul-
* tez l' histoire:
* * * * p * * * * —Croisant son
* nom sur son
* prénom, — vous
* trouverez, on
peut m'encroire, -un Gonquerant trés en renom.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλόγας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 8

101. Πάνομο. (Πάν. δρομος).—102 Λάμια (λᾶ, μῖ, α) Ἀσία.—103. Δανία-ἀνία.—104. Κίμων.

105. ΣΥΡΟΣ
ΣΙΤΟΣ
ΣΑΦΗΣ
ΝΟΜΟΣ
ΣΑΝΙΣ

106. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ἀνία, κενόν, ἔννοια Δανία, ὄμμα, Νίκεια, Ἰόνιον.)-107. Ναπολέων, (Νὰ πῶ λέων;) 108. ΑΡΙΑΔΝΗ (Ἄκαρπος, Ρίπτω, Ἴλαρός, Ἀσθενής, Δειλία, Νόμιμος, Ἥμερος.)-109. Ἄσκοπος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος -110. *Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν.* (π ἔρ ἄς, ἐπί τε λι, μῖ, ἀπὸ δι λι, ὧν.)-111. Petit à petit l' oiseau fait son nid -112. La mère d' un maire meurt dans la mer.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωρὶστὸς στῖχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 381)

Σόρα *Λεζινέβ, Σηρετυέλ, Αὐτεξόοιστε,* ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Εἴμεθα ἰδίων φρονημάτων.
ΑΜΥΔΡΑ ΛΑΜΨΙΣ

(ΚΒ — 382)

Εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ αὐτόν — *Θέλμα.*

(ΚΒ' — 383)

Αὐτεξόριστε. Δὲν δὲ καταλαβαίνω. — *Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Τριανδρίας:* ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

(ΚΒ' — 384)

Ἡρωα *τῆς Κιουτόγειας,* εὐχαρίστως δέχομαι Πία ἢ διεύθυνσίς σας; — ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

(ΚΒ' — 385)

Γειά χαρά σας· ποιὸς ἀπ' ὅλους μὲ συμπαθεῖ; — *Σόρα Πμουνκώ*

(ΚΒ'. — 386)

Σόρα *Λεζινέβ,* ἐννοοῦμες δηλαδὴ νάζῃς τὸ προνόμιο· στοῦ ριξα.
Σόρα Πμουνκώ

(ΚΒ' — 387)

Ἀφελῆ *Γυμνασιόπαι,* θερμῶς εὐχαριστῶ. Εὔχομαι ὡσαύτως ἐτη πολλά. *Κοφτερὸ Σπαθί.*

(ΚΒ'. — 388)

Ρίτα, δούλ! Ὄχι πολλὰ ἀστεῖα. — *Φαιακικὸ Διαβολάκι*

(ΚΒ' — 389)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ, καίτοι δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ θαυμάζουν χωρὶς νὰ κρίνουν, ἐν τούτοις δὲ μπορῶ νὰ μὴ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὸ ἀληθινὰ ὡραῖο σου τετράδιο! τί λὲς γιὰ τὸ φτωχὸ δικό μου; Μὲ συμπάθεια. ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 390)

Φοινικιά, σὲ ἀναζήτησα. Εἶσαι ἡ *Καλλιόπη Ἰωάννου.*
Νίτσα, Δόξα Ματωμένη

(ΚΒ' — 391)

Μαυρούκα, πρόσεξε! Ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μᾶς πολυκοτίζῃς, νὰ τὸ ξέρῃς καλὰ πὼς θὰ σὲ *ἀσπρίσουμε. Δόξα Ματωμένη Νίτσα*

(ΚΒ' — 392)

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ.Μ. καὶ κορί-ποστάλ μαζί, μὲ ψευδώνυμα ἀεχίζοντα ἀπὸ Ε. — *Δία,* ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ;
Ἔνδοξος Ἕλλην

(ΚΒ' — 393)

Ρίτα καὶ λοιποὶ ἀσυνόμικοί, ἀναλαλύψατέ μας, ἂν μπορεῖτε. — *Ροβεσπιέρο, Νέος Ἀετιδεὺς*

(ΚΒ' — 394)

Εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας, ἰδιαιτέρως Ἄσμα Κίρκης, Πρίγκηπα τοῦ Ἀδυνάτου, Κόντσια, Ἥρωα τῶν Δισῶν. — *Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων.*

(ΚΒ' — 395)

Ἄσμα Κίρκης Πρίγκηπα τοῦ Ἀδυνάτου, οἷς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ δῶρα σας καὶ διὰ τὰς εὐχάς σας· τὰς ἰδίας εὐχαριστίας καὶ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Σοφούλαν Σκαυρουπούλου. — *Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων.*

(ΚΒ' — 396)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ Ἄσμα Κίρκης, Κόντσια, καὶ μὲ ὅλες τὴς Διαπλασοπούλες, μέσω Διαπλάσεως. — *Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων.*

(ΚΒ — 397)

Ὀν τῶν ἰδίων φρονημάτων θὰ ὑποστηρίξω τὸ Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου. — *Πλίγκι-Πλόγκι.*

(ΚΒ' — 398)

Πανταχοῦ Παρών, φεύγω διὰ εἴκοσι ἡμέρας· παρακαλῶ, περίμενε. — *Πλίγκι-Πλόγκι.*

(ΚΒ' — 399)

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως, Οὐδανστέρ, Ἀκκίλα, Μπερμπαντάκο, Ταγγό, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.: — *Ροκέττα.*

(ΚΒ' — 400)

Ρίτα = *Μαργαρίτα Μπούμη.* Διεύθυνσις Angelina Pisano, rue Legomia Syracusae Ἀσία!
Ἀκκίλας, Ταγγό

(ΚΒ' — 401)

Θάρρα, ἀξέχαστέ μου φίλε, χίλια θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφιάσιη ἀγάπη σου. Τί γίνεται ὁ Δῆρος; Προοδεύει ἡ νέα Διάλεκτος;
Ἴων

(ΚΒ' — 402)

Σύλλογος «Φαραώ». — Τὸν Α' μας διαγωνισμὸν Μ. Μ. παρατείνομεν μέχρι τέλους Ἰουλίου. Στοὺς μέλλοντας δὲ διαγωνισμούς μας μόνον τὰ μέλη μας θὰ λαμβάνωσι μέρος. *Κική.*

(ΚΒ — 403)

Παράδραμα — εἰς τὴν (ΚΒ' = 332) ἀγγελίαν ἀντὶ Gaïre du Gaïre διοβάζεις Gare du Caire.
Κική.

(ΚΒ — 404)

Σύλλογος «Φαραώ». Οἱ Ἀθηναῖοι διὰ πληροφορίας καὶ ἐγγραφὴς ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπόν μας Α. Καγέλλην, Ἀλκαμένους 56. *Κική.*

(ΚΒ' — 405)

Διαπλασοπούλα, Διαπλασοπούλες Κυπριόπουλα Κυπριοπούλες, ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά, κάρτ ποστόλ, ἀτανῶν τοχέων. Ἀγαθοκλῆν Σαμουήλ, Ἀσυκωσίαν (Κύπρου) — *Πανελλήνιον Ὄνειρον.*

(ΚΒ' — 406)

Ἰσολάτρη, Τριανταφυλλένια, Κική, Ἀνεμώνη, ἀνταλλάσσουμε κάρτες; Ἀλληλογραφοῦμε;
Τραγοτδ. τῆς Ἑνώσεως.

(ΚΒ' — 407)

Ταγγό, ἂν μπορῇς, ἀνακαλύψε μέ, μα πρόσεξε, γιατί εἶμαι ἡ
Κίρκη

(ΚΒ' — 408)

Μπερμπαντάκος — Κῶφας Γκοῦτας, — Μικρὸ λαθος, μὰ τὸ διορθώνω γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Ἔ, κύριε! Τώρα ποὺ νικήθηκες, μὴ ξεχνᾷς τὴν ἀποζημίωση..
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 409)

Ἀσπάζομαι τὸν *Σόρα Λεζινέβ,* τὸν *Σηρετυέλ* καὶ τὸ *Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου* καὶ ζητῶ ἀνταλλαγὴν δελτάριων μὲ τὸ ὄνομά των. *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου.*

(ΚΒ' — 410)

Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ Σόρα Λεζινέβ καὶ τὸν ἀσπάζομαι.
Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου

(ΒΚ' — 411)

Ξεμασκαρεύομα: Θάλασσα πουλί — Φ. Χατζηδάκη. Παραστική — Ε Κριάρη. Προδότης: Γοργοχάμπαρο. Τριανταφυλλένια, εὐχαριστῶ. *Δοξασμένος Τσολιᾶς.*

(ΚΒ' — 412)

Ρίτα, ναί. Σ' εὐχαριστῶ θερμότατα. *Νιαγάρας.*

(ΚΒ' — 413)

Ἀποστόλου, *Μοσχᾶτε,* βλέπω πὼς πειραχτήκατε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐνόμιζα. Πρὶν ἀπαντήσετε λοιπόν, νὰ φροντίσετε γιὰ κανένα ὀωφρονιστήριο. Σᾶς συνιστῶ αὐτὸ πούπε ἡ *Ρίτα.* Εἶναι ὅριστο.
Νιαγάρας

(ΚΒ' — 414)

Ἱππόλυτε, καὶ σὺ σαν ρεπανάκι δὲν ξεφύτρωσες ἐ;
ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

(ΚΒ' — 415)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΚΛΑΔΕΣ»
Προκηρύσσομεν Β' διαγωνισμὸν Διηγήματος. Θέμα: «Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.» Προθε μία δίμηνος. Βραβεῖα τρία. Συμμετοχὴ εἰκοσάλεπτος. Λῆξις: Γ. Θεραπιάδην, ρ. τ. Σύρου.
Ὑπερήφανος Ἕλλην

(ΚΒ' — 416)

Ἐπανασιάζη, Ἀπ' τὴν κοιλὴ τρεμούλα μᾶς ἤρθε ἀναγκάλα.. Ἀσύα... τσοφλάκι!
«ΚΥΚΛΑΔΕΣ»

(ΚΒ — 417)

Ρίτα, Μ. Μ. στέλλομεν: *Ὑπερήφανος Ἕλλην, Εὐγενές, Ἰδαγικόν, Ἔνδοξο Ἑλληνόπουλο.*

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

παρακαλοῦνται, μὴ ὑπάρχοντος τελέου εἰσπράκτορος, νὰ ἀνανεώνουν ἅμα τῇ λήξει τὴν ἐγγραφήν των, ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ κομισσοῦ εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς,
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ